

עדותה של ג'מלאת מג'רבי

בת 33, אם לארבעה ילדים, ממפוני שכונת שייך ג'ראח. עדותה נגבתה בימים 21.4.2010, 19.5.2010 על ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

אני לא יודעת מתי נחזור לחיות בשקט כמו שהיינו בעבר. אנחנו צריכים לבקר בתחנת 'שלם' לא פחות מפעמיים בשבוע על מנת לשחרר את הילדים שלנו. הבן שלי, עבד אלפתאח, הותקף כמה פעמים על ידי המתנחלים, וכך גם אחיו הקטן.

ביום 20.4.2010 תיקן הבן שלי, עבד אלפתאח, את האופניים של בן הדוד שלו ברחוב ליד הבית שלנו, ואז שמע צעקות של ילדים. הוא קפץ מהר לראות מה קורה וראה את המתנחלים ניגשים לילדים ששיחקו. ברגע שהגיע לשם, המתנחלים התחילו לצלם אותו, כשבאחת מהתמונות שצילמו רואים שיש לו מברג בכיס האחורי. אז הם קראו למשטרה וטענו שהוא איים עליהם באמצעות מברג. בשעה 16:30 הודיעו לי על מעצר הבן שלי. התארגנתי ומיד הלכתי לתחנת המשטרה תחנת 'שלם'. כשהגעתי בשעה 17:00, ניסיתי להיכנס לתחנה ובהתחלה סירבו חיילי מג"ב שבכניסה להכניס אותי, בתירוץ שאבא של הילד נמצא אתו בפנים. אני מאמינה שהם בכוונה סירבו להכניס אותי לתחנה, כי הם ידעו שיש לי דיסק ובו תמונות שמוכיחות את חפותו של בני. אחרי זמן מה, בעקבות המהומות והצעקות, הצלחתי להיכנס, ושם הודיעו לי שהבן שלי נאשם בתקיפת אחד המתנחלים שגרים בשכונה באמצעות מברג. נאלצתי להביא כל מי שהיה בשכונה בזמן המהומות כעדים. בסוף הצלחתי להשיג שלושה עדים שהשקיפו על כל המהומות ואחת מהם, מייסון אלג'אווי, הגישה תלונה נגד אותו המתנחל שאיים גם עליה. כל הצילומים שהיו לי, העדים שהבאתי וכל ההוכחות לטובת בני לא הביאו לשום תוצאה, אלא להפך: החוקר לא התייחס, והאריך את מעצרו של הבן שלי בעוד עשרים וארבע שעות. החוקר גם הצטער שאי אפשר לעשות במקרה הזה שום דבר ואמר שהוא מאמין למה שאנחנו אומרים, אבל אלה ההוראות מלמעלה. כששאלנו מה נעשה עם המתנחל אשר גרם לכל הבלגן הזה, הוא אמר שהבעיות בלתי נפסקות באזור שלנו ושאינו לו סיבה לעצור אותו.

ביום רביעי, 12.5.2010, התאספו כל המתנחלים שגרים בשכונה ברחוב, מאחר שהיה ידוע להם שביום הזה הזמנו לארוחת ערב את כל הפעילים הישראלים שמתנגדים לסילוק שלנו מהשכונה. כל תושבי השכונה התחלקו לקבוצות, חלק מהם הכין את האוכל, אחרים סידרו את מקומות הישיבה, וחלק ישבו. תוך כדי כל זה, יצאו 10-12 מתנחלים מהבית של משפחת אלקורד לכיוון הבית השני שתחת שליטתם, אחד מהם החזיק בידיו מצלמת וידאו וצילם אותי ואת כל הבנות שהיו שם בצורה פרובוקטיבית: הוא כיוון את המצלמה אליי והתקרב למרחק של פחות מחצי מטר. צעקתי עליו ושאלתי אותו 'למה אתה מצלם אותי?'. הוא לא ענה והמשיך לצלם עד שאני הזזתי לו את המצלמה. בתגובה, הוא נתן לי אגרוף בפנים. כתגובה טבעית הגנתי על עצמי ודחפתי אותו לאחור, והוא לא הפסיק לתת לי מכות בכל חלקי הגוף. שאר התושבים ניסו להגיע אליי כדי לשחרר אותי ממנו ולהפריד, בזמן שחבריו של המתנחל ניסו למנוע מהם להגיע אליי. המשטרה הייתה בשכונה לקראת יום ירושלים והכפר היה סגור בשתי הכניסות, אך השוטרים לא התערבו בכלל ולקח להם הרבה זמן עד שהגיעו ממרחק של פחות משלושים מטר. כשהם הגיעו, הזמינו לי אמבולנס והפנו אותי בהתחלה לבית חולים 'אלמקאסד' ואחר כך לבית חולים 'אלמוטלע', מאחר שחששו שיש לי שבר באף.

לאחר שהשתחררתי מבית החולים החלטתי ללכת לתחנה כדי להגיש תלונה נגד המתנחל אשר הרביץ לי, למרות שאנחנו תמיד מנסים להתרחק מתחנת 'שלם', מאחר שבכל פעם שאנחנו הולכים להגיש תלונה תמיד אנחנו הופכים לחשודים. השעה הייתה 23:00 בלילה כשנכנסתי לתחנה. הגעתי לחדר החקירות וביקשתי להגיש תלונה, נשאלתי מטעם החוקר על שמי ונגד מי אני מגישה את התלונה. כל השיחה הזו הייתה מחוץ לחדר החקירות. עניתי לכל השאלות, ולאחר מכן התגשמו הפחדים שלי ונהפכתי לחשודה: החוקר אמר לי שהוא מחפש אותי ושאיני חשודה בכמה חשדות, ולאחר שעתיים אמר שאני מעוכבת. כמו כן, החוקר אמר לי באופן כללי, שאנחנו הערבים בעייתיים, שאנחנו גורמים להם לחוסר מנוחה, ושהוא מתכוון להאריך את מעצרי בכל דרך.

הכניסו אותי לאחד מחדרי החקירות כדי לחקור אותי, שם הודעתי להם שיש לי צילום וידאו שמתעד כל מה שהיה. החוקר לקח ממני את הדיסק וקם ללכת לחדר השני על מנת לצפות בצילומים, אבל לפני שיצא דרש ממני לצאת אל מחוץ לחדר החקירות כי הוא לא מאמין לערבים, כפי שאמר קודם לכן. לאחר מכן הביא אתו מחשב נייד, לפי הדרישה שלי. כדי שאפשר יהיה לראות את כל מה שצולם. הגדלתי את התצוגה והראיתי לו הכול מפורט וברור. החוקר הכחיש שרואים בסרט מכות מטעם המתנחל. ביקשתי שיחזיר את הסרט קצת אחורה, שיראה אותו עוד פעם, אך הוא סירב ואמר שיש לו תקלה במחשב, ומחר הוא יציג את הסרט בבית המשפט.

הסברתי לחוקר על מצבי הבריאותי ושאיני צריכה להמשיך בטיפול הרפואי והבאתי לו את כל המסמכים שקיבלתי מבית החולים, אבל הוא לא התעניין בכלל וסירב להזמין לי אמבולנס, כי לטענתו זה עולה אלף שקל. החוקר לקח את כל מסמכי בית החולים שהיו לי וזרק אותם לפח הזבל. לאחר מכן, הפנו אותי ל'מגרש הרוסים'. בתחנה ביצעו את כל הבדיקות הביטחוניות הרגילות שמבצעים בכניסה לתחנה, והפנו אותי לרופא התחנה, שם עשו לי את הבדיקות הרגילות: לחץ דם, בדיקת חום וכו', והכניסו אותי לחדר העצורים. הייתי בחדר נפרד, ובכל שעתיים היו באים ועורכים חיפוש בחדרי. כל החיפושים התבצעו על ידי שוטר שהיה נכנס אליי לחדר בזמן שאני ישנה, מה שגרם לי להישאר בכיסוי הראש גם בזמן השינה ולהיות מוכנה לקום בכל רגע, כי לא נעים לי שיראו אותי בזמן השינה.

הגעתי לבית המשפט ביום שלמחרת, בשעה 16:30, שם הציגו את הצילום שהבאתי. ביקשתי להציג את הסרט במלואו כדי שיראה אותו השופט בלי שיורידו את החלקים שהם לא מעוניינים בהם. התובע סירב להציג את הסרט במלואו, בתירוץ שיש לו תקלה במחשב. עורך הדין שלי שאל על מסמכי בית החולים שנזרקו לפח הזבל, ובתשובה ענה לו התובע [אותו החוקר] שכל המסמכים היו כתובים באנגלית והוא לא יודע לדבר ולא לקרוא אנגלית. אני התעצבנתי מהחוצפה של התובע, ונאלצתי להסביר את התמונה הרחבה לכבוד השופט, שהמטרה שלהם באי הצגת הסרט ובזריקת המסמכים היא רק להפיל אותי במלכודת. נגזרו עליי שלושה חודשי הרחקה מהשכונה ועוד 5,000 שקל ערבות אישית ו-700 שקל קנס.

מה שכואב לי בלב, הוא שאנחנו, התושבים הערבים, תמיד הנאשמים בכל המצבים. אני נכנסתי להגיש תלונה עם אף שבור וגוף מלא שריטות והמשטרה עצרה אותי, ועם המתנחלים קורה המצב ההפוך: הם מתנכלים ומרביצים לנו ואין אף תגובה נגדם, מה שגורם להרחבת סוגי ההתנכלויות מטעם המתנחלים. אני הרגשתי את ההתנהגות הקיצונית של השוטרים בכך שלא האשימו אף אחד מהמתנחלים – שהם רק אורחים בשכונה ולא בעלי הבתים – ואני, בעלת הבית, הרחיקו אותי ומכפר שלי.

דרך אגב, בימי שישי, בזמן הפגנת המחאה שמתבצעת בכניסה לשכונה, המשטרה חוסמת את הרחוב לנכנסים, חוץ מלתושבי השכונה. הנוהל הזה מתבצע ביחס לתושבים הערבים וביחס ליהודים שבאים לתמוך בהם, אבל הוא לא חל על המתנחלים ועל יהודים דתיים שבאים להתפלל בקבר או להתארח אצל המתנחלים, שנכנסים ויוצאים חופשי אפילו מבלי להוציא את תעודת הזהות שלהם.

אורח החיים היום-יומי של כל תושבי השכונה, הערבים במיוחד, השתנה. הילדים שלנו, אשר רואים את המתנחלים ואת הדרך שבה הם מתנהגים אתנו, ורואים גם את הקטטות בינינו ואת המהומות, מחקים מה שהם רואים – בהתנהגות, בצורת דיבור, והם נהיו יותר אלימים. הם רבים עם שאר הילדים בשכונה ובבתי הספר שלהם. אני באופן אישי מרגישה שנהייתי יותר אלימה, שאין לי סבלנות, ואני לא מצליחה להחזיק את עצמי כשאני רואה אותם נכנסים ויוצאים מהבית שלי, שהם השתלטו עליו בתמיכה משטרתית, הבית שאני ובעלי בנינו והקדשנו את חיינו להגשים את החלום אשר היה לנו להקים אותו.